

Râul și heleșteul

Alecu Donici

- Ce vrasăzică, frate!
Zicea către un râu vecinul heleșteu -
Eu apele-ți mereu
Le văz că sunt mișcate;

Și cum nu obosești mi-e greu de înțeles.
Apoi privesc ades
Pe unda ta plutind, când barce încărcate,
Când plute, luntri, de care sunt mai nenumărate.

Aceste ostenele
Zadarnice și grele,

Cum nu le părăsești?
Cum nu te pilduiești
De-a mea viață lină
De desfătare plină;

Căci eu, deși nu sunt pe hartă arătat,
Deși nici un poet vrun vers nu mi-au cântat,

Dar stau în maluri moi,
Pe perini de noroi,
Ca o cucoană mare
Pe puful cel mai moale;

De barce, plute, luntri nu sunt împovărat
Și greutatea lor asupra-mi n-am cercat.
Viața fără griji în pace mi-o petrec,
Căci toate pre pământ ca vânturile trec,
Deșertăciunile lumești eu le urăsc
Și în filosofie prin somn mă adâncesc.

- Dar filosofisând,
Pătruns-ai legea bine:
Că apele, mișcând,

Păstrează prospețime? -
Asupra ziselor lui, râul au răspuns -
Și dacă astăzi eu nu sunt un râu ascuns
De al istoriei prea falnică privire,
Apoi pricina e a mea neadormire
Cu care am urmat acestui înțeles

POEZII ONLINE

Și pentru care sunt din râuri eu ales.
Iar tu de secete vei fi curând uscat,

În trândavul tău pat!
Această zicere au fost proorocie,
Căci heleșteul sec degrabă s-au mâlit,
Iar râul astăzi stă un râu de toți slăvit,
Mișcând neîncetat a sale ape vie.

Așa talentele, când lenea le cuprinde,
Slăbind din zi în zi, se pierd fără-a se-ntinde.